

LBRIS

Maica Siluana

We know
books

*Cu Hristos te întâlnești,
mai întâi, în iad*

Convorbiri despre disperare, căutare, durere și mântuire

Ediția a II-a

Interviuri realizate de
Răzvan Bucuroiu
Mădălin Iacob
Preot Sabin Vodă
Isabela Aivăncesei
Cristian Curte

Cu o prefață de
Răzvan Bucuroiu

LUMEA CREDINȚEI
București

Cuprins

<i>„Dosarele maicii Siluana“, de Răzvan Bucuroiu.....</i>	<i>5</i>
<i>O pogorâre la iad .....</i>	<i>9</i>
<i>Între durere și dragoste .....</i>	<i>21</i>
<i>La capătul durerii e Dumnezeu .....</i>	<i>61</i>
<i>În căutarea aproapelui pierdut.....</i>	<i>90</i>
<i>„Cauza durerii omului este chiar iubirea lui Dumnezeu“ .....</i>	<i>127</i>

„Dosarele maicii Siluana“

Așa s-a numit o emisiune pe care am inițiat-o și găzduit-o la PAX TV, pe vremea când eram director de programe, acum aproape 10 ani. Despre ce „dosare“ era vorba? Despre vieți distruse, despre biografii eșuate, despre durere, despre căutare, despre sinceritate, despre salvare. În aceste „file“ erau cuprinse viețile unor oameni – ajunse simple *dosare* ale unor instituții de protecția copilului, penitenciare, case de corecție, adăposturi de bătrâni ori spitale. Ființe umane decăzute din acest statut, destine frânte, boli sufletești, necredință, vicii devastatoare – toate erau cernute prin sita cu timp și fără timp a Siluanei Vlad. Această monahie era singura ființă umană care îi întreba permanent de „sănătate“, le cerea să-i spună *ce-i doare* pentru ca, mai apoi, să afle ei înșiși *de ce-i doare...* Centrul de consiliere psihologică întemeiat

la Craiova, cu sprijinul Arhiepiscopiei, era punctul nodal în jurul căruia gravita o întreagă populație. Și nu una oarecare, ci una cu mari probleme. Maica Siluana, cu un tact incredibil și cu o răbdare neclintită, întindea mâini de ajutor și trăgea la mal înecați.

Am fost la Craiova, am văzut cu ochii mei cum lucra, am văzut efectele muncii ei în destinul acelor oameni (a multora din ei, care chiar doreau să se vindece). Recunosc, deși nu aveam nici pe departe problemele acelor oameni, aproape fără să-mi dau seama m-a tentat și pe mine gândul unei consilieri „pe repede“. Asta înseamnă ca „doctorul“ să-ți inspire încredere! Vrei să stai cu el de vorbă, simți nevoia să te sfătuești – fie și profilactic! Și asta cu atât mai mult – sau tocmai de aceea! – cu cât maica Siluana însăși nu-și masca propriile neputințe, îndoieli sau dileme ale căutării. De aceea simțeai că odată cu *pacientul* se vindeca și *doctorul*, ceea ce crea o solidaritate umană, un binom sufletesc de nezdruccinat.

Între monahiile din România – din care am cunoscut foarte multe – abordarea și lucrarea maicii Siluana sunt unice. De departe. Asta nu înseamnă că toate maicile trebuie

să stea în centre de consiliere. Asta nu înseamnă că numai asta e calea directă spre sufletul aproapelui și spre Împărăție. Nu, categoric, sunt multe feluri de slujiri. Însă cea a Siluanei presupune un important grad de jertfelnicie, de durere permanentă asumată – a ta, dar mai ales a altora. Și cine poate duce povara asta, zi de zi? Și cine poate duce la infinit povara *altuia*? Numai cei hărăziți să o facă – și aceștia sunt puțini. Ajung să cred că fiind atât de puțini nici măcar nu e meritul lor, ci doar sunt aleși, extrași din marea masă. Dureroasă alegere a Domnului, fericită întristare, binecuvântată lucrare!

Maica Siluana mi-e dragă și din alt punct de vedere. Ea lucrează cu puterea cuvântului, în același registru al durerii. Folosește cuvinte care dor, care aparent dor, și care apoi vindecă. Cicatrizează, cauterizează rănile sufletului. Uzează de cuvinte-bisturiu (veți avea parte de multe în această carte de convorbiri), cuvinte-laser, cuvinte-ciocan, cuvinte de care vrei să fugi, pe care vrei să le uiți.

Se evoca adesea exemplul maicii Tereza (aromânca Agnesa Boiangiu, originară din Albania) și lucrarea ei dusă în sărăcimea subcontinentului indian. Da, viața acestei femei

LIBRIS | We know books

a avut o exemplaritate unică. Însă, păstrând proporțiile, Siluana noastră nu pare defel mai prejos – cu atât mai mult cu cât nu există o măsură umană a jertfelniciei. Există doar suflete salvate – pentru care raiul a fost o vreme intangibil și fericirea pământească o mare himeră.

RĂZVAN BUCUROIU

P.S. Acest volum este rezultatul convorbirilor dintre maica Siluana și câțiva ziariști creștini, apărute în revistele Lumea Credinței și Lumea Monahilor, între 2004 și 2013. Ziariștii sunt: Isabela Aivăncesei, Cristian Curte, Mădălin Iacob, Răzvan Bucuroiu și părintele Sabin Vodă.

O pogorâre la iad

A fost profesoară de filozofie în viața „de dinainte”, fiind decăzută din treaptă, după ce a afirmat public că materia nu poate fi o formă superioară de organizare. A fost apoi paznic, bibliotecar în Galați și mai tot timpul supravegheată de Securitate („doar pentru a mai fi un dosar în plus”, spune Maica). Apropiiindu-se de Biserică, a fost atrasă de latura filantropică, umblând prin canale după aurolici în numele asociațiilor Sf. Macrina și Sf. Stelian, din București. Călugărită pe seama Mănăstirii Christiana, în prezent (2003, data interviului, n. red.) este stareță la Mănăstirea Jitianu, de lângă Craiova. Maica Siluana Vlad bate acum școlile, spitalele și pușcăriile Olteniei, în căutare de suflete pe care să le poată salva.

... Am să vă spun direct ce mă doare:
faptul că fenomenul „copiii străzii” nu

poate fi stopat. El este cultivat de cercuri înalte, aproape oculte. Mai mult nu pot să vă spun.

Pentru bănci de organe, pentru pedofilie, pentru ce?

Pentru toate, și mai mult decât atât. Îmi plângeau copilașii în brațe, povestindu-mi la ce lucruri sunt supuși. N-am reușit niciodată să ajung la acei „domni“, care îi spălau, îi hrăneau și apoi făceau toate ororile cu ei. Pe vremea aceea nici nu eram călugăriță... De fapt, eu nu consider că am avut vocație monahală, în sens mistic. Dar cuvântul Sf. Siluan m-a întărit: „Călugărul să se roage pentru lume. Iar cel care nu poate asta, să slujească la milostenie, la opera filantropică“. Aici mă simt eu împlinită ca monahie.

Cum ați ajuns la Craiova?

Cu ajutorul Mitropolitului Teofan, care știindu-mi preocupările sociale și misionare, m-a chemat în Arhiepiscopia Craiovei, să continui ceea ce am început

la București. Aici am găsit altă situație: copiii străzii erau mult mai puțini, și există și un Centru pentru ei bine organizat. Am observat însă că mulți părinți veneau cu copiii problemă în căutarea unui sfat. Așa am ajuns în școli, apoi în închisori, în spitale. Tot timpul începeam câte un Proiect, dar Dumnezeu îl „deturna” și ieșea altceva. Tot ceea ce se întâmplă cu noi ține de *darul disponibilității*. Este o bucurie să vezi încotro adie vântul, și tu să-ți întinzi pânzele și să mergi chiar într-acolo.

Ce faceți concret în cadrul Arhiepiscopiei Craiovei?

În cadrul „Centrului de formare și consiliere Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil” consiliem de la copii de grădiniță la mămicile lor care au probleme, sau chiar educatoarele, și până la copii din școala generală sau liceu. Aici răspundem solicitărilor venite din partea profesorilor de Religie sau din partea unor diriginți. Suntem 4 persoane, special pregătite